

s holnapi halálhírrrel hagy magamra,
itt béke van, de valahol a Donnál,
megint a Donnál! de már egymás ellen,
akik együtt apáinkra zúdultak
mint vörös csillag, vörös vér, vörös hó.

Rakétával találtak el egy ilyen
csupán célpontnak használt semmiséget,
s mintha szúnyogot mázolnak a falra,
de szakadt végtag hullik a mezőre,
úti okmány, szemüveg és turista
prospektus Bali szigetére, újság
a tegnapi áldozatok hírével,
holnap pedig a mára valót gyűjtik
zsákba, és személyenként összerakva
hazaküldik egy másik repülővel,
míg én az égre gyanútlan tekintek,
a repülő koporsók mennybe mennek.

Hitel, 2014/11.

Ágh István 1938-ban született Felsőiskázon. Verset és prózát is ír.
József Attila- és Kossuth-díjas.

Hegyi Botos Attila

DÉLNYUGATI UTAZÁS

(Tomba della Caccia e Pesca)

1.

Áramlatba hajított lapát,
elúszó mérföldek.
Nyáréji zsibongás, gerinc
áramvezeték-muzsikája,
éjmosta városok planktonvilágai.
Belsőégésű motor duruzsolása, üléseken
szertehányt kezek, lábak. Testek partjait
nyaldosó lélegzet, fogak kagylóin
olajos tajtékú hullámtörés.
A kátrányszín úttestből egyenként
fölvágódó, s tovarohanó lélekvezetők,
útfelező elvakított kísértetei.
A tompa másvilági zúgás majd
Tarvisionál, éjfélkor nyugszik pillanatra.
Ahogy egy eltévedt ujj bekattintja a rádiót.
A brit fátyolos hang aranyinak
mezőiről énekel. Szétnyíló kőfalfüggönyök,
telihold. Falkoronás asszony, vér dagálya,
lágycsókba vert szigony.
Reflektorfényben pillanatra megmerevedő
agancsos test antik inai.

2.

Derengő várakozás.
Az orvietói pékség testmeleg kövein fölcsillanó
első napsugár. Az ernyőfenyők párlata,
a huszonkét küllőjű krisztusi mandala
dóm nyugati homlokzatán. Kimerült test
meztelen érzékei, olajlomb zizegő ezüstje,
hallgatókatakombáira boruló, vakító
hegycsúcs: veii Apolló mosolya.
Róma. Hídjai.

Majd napnyugati tűk, Tarchna ciprusaira
 föltűzött lángoló szembogár,
 pislákoló populoniai éjféli. Így is
 kezdődhetett volna. KI IS.
 S ami, történhet-e igazán.
 Villámlás a Monte Capanne felett.
 Vigasztalan üregekből napfénybe
 emelt rózsás elbait.

3.

Félbeszakadt ének. Egyre visszafojtottabb
 lélegzetű percek, elakadt ásó.
 Kézfej a nyél hegyén, azon nyugszik az áll.
 Szemben Hunyad-ormával
 az ég öböllyi tenger. Bükkök közt elsuhanó
 driád árnya, zöldküllő-vihogás.
 Arcnyi homlokzaton összezáruló
 tornyos évek, megremegő,
 belső tengerbe zuhanó hasfalak.
 Hullámcincálta, kibomló sirályfészkek,
 napra nap fogatkozás:
 az átenső gyarapodása
 ezúttal se kivehető.

Talán csak
 ez az egyetlen, magára zárt sírkamra,
 időmaszatolt falfestményeivel.
 Holott errefelé már se idő, se tér,
 se öblök, se zátonyok,
 csak leengedett háló,
 barátok zsvivaja, istenek lakomája.
 Szemfoglalatnyi tenger, közepén
 szűkülő ponttal.
 Bármi megtörténhet.
 Hullámozó deszkán napsütötte ébredés.

Új Forrás, 2014/10.

Horváth Péter

LEVELEK STÖRR KAPITÁNYNAK

Egyiptomi képeslap

Azon a napon láttalak meg téged először, mesélte a feleségem egy lusta reggelen, amikor palotádból kivonultál a Nílus partjára, hogy ott, házad népe körében, kikacagd a Mojzes nevű, bolond, öreg héber beígért hókuszpókuszát. A boglyas szakállú, toprongyos vénember már órák óta várt rád a szintúgy roskatag fivérével a tűző napon. A héberek istene azért küldött hozzád a minap, mondta neked, hogy bocsásd el népeimet, de te nem hallgattál rám eddig. Úgy van, mosolyogtál rá a kék szemekkel, amely úgy ragyogott a napban, mint a legtisztább zaffir. Na és?, kérdezted szelíden. Na és?!, ismételte szavaidat a vénség. Fekete gombszeme szikrákat szórt. Ha most sem gondolod meg magad, dörmögte, az én istenem olyan csapásokat bocsát rád, amelyekbe egész Egyiptom belerendül! Ne mondd, kacagtál. Miféle csapásokat? Íme, én rávágok a bottal, mely kezemben van, a vízre, és az vérré változik! A hal pedig elvész benne és megbűzshodik a folyam! Na, arra kíváncsi vagyok, kacagtál, mivel a vénember kezében semmi sem volt. Veled nevetett minden honfitársad, de még a rabszolgáid is, köztük én, pedig abból a népből való voltam, amelyből a csimbókos szakállú, megszállott öreg. Nemigen kedvelte őt közülünk senki. Folyton morgott, átkozódott, fenyegetett és lázított. Azt állította, hogy isten nevében szól. Persze, kinevettük, hiszen az aranyborjú, akit mi, zsidók, istenként imádtunk akkoriban, nem tudott beszélni. S ha tudott volna is, nyilván nem egy magjafáradt, eszelős vénség fülébe sugdos, hanem az aranyos bőrű ifjakhoz és éjfélete hajú lányokhoz szól, akik szombatnaként fényes szobra előtt üzekednek csoportosan, kéjtől és boroktól részegen. Combunkat paskolva kacagtuk most is. Szegény, mezítlábas bolond, mit képzél magáról, hogy még veled, a Fáraóval is ujjat mer húzni? És akkor a vénember öccse felemelt a homokból egy kígyóforma botot, rávágott vele a vízre, és átváltozott mind a víz, mely a folyamban volt, vérré. A hal pedig, mely a folyamban volt, elveszett, és csakugyan megbűzshödött a folyam, de annyira, hogy nem lehetett inni belőle. Semmi baj, mondtad ekkor bátran és okosan, kutakat kell ásni a parton, és a kutak vize friss lesz, és megmenti Egyiptomot. Úgy is